

ψωσιν ἐπὶ ἐκλεκτῆς τραπέζης καὶ νὰ ἐπιδοκιμασθῶσιν ὑπὸ καταλλήλων ἐκτιμητῶν. Ἀλλὰ καὶ αἱ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἀναγκαίων πρὸς τοῦτο προσόντων θυσίαι δὲν εἶναι μικραί. Εἰς τὴν τέχνην τοῦ ὄστρειδοκόμου ἀρμόζουσι μᾶλλον ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην τὰ τοῦ Λουκιανοῦ, ἀφοῦ ἔχει ἀπαραίτητον ἀνάγκην καὶ κόπου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ καὶ δαπάνης οὐχὶ μικρᾶς. Ὁ ἀνατρέφων ὄστρείδι, ὧν τὸ κυριώτερον ἐλάττωμα εἶναι ἡ ἀπάθεια καὶ ὀκνηρία, πρέπει νὰ φροντίξῃ τακτικῶς νὰ τὰ πλύνῃ, νὰ τὰ μεταστρέφῃ, ν' ἀλλάσῃ τὸ περιβρέχον αὐτὰ ὕδωρ καὶ μυρίας ἄλλας νὰ ἐκπληροῖ ἐργασίας οὐ μόνον παιδαγωγοῦ ἀλλὰ καὶ θαλαμηπόλου.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προχωρήσῃ πρέπει ν' ἀπαντήσῃ εἰς ἔνστασιν ἀναβάσxn βεβαίως εἰς τὰ χεῖλη παντὸς ὅπως εἰδήμονος φυσιογραφίας ἀναγνώστου, ὅτε μὲ ἤκουσε μεμφόμενον ἀνωτέρω τὸ ὄστρείδιον ὅτι στερεῖται ἐκφραστικῆς φυσιογνωμίας. Ἡ ἔνστασις αὕτη εἶναι ἡ ἀκόλουθος :

« Πῶς θέλεις νὰ ἔχῃ τὸ ὄστρείδιον φυσιογνωμίαν καὶ ἔκφρασιν, ἀφοῦ ἀνήκον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀκεφάλων μαλακίων, δὲν ἔχει κεφαλὴν » καὶ ἐπομένως οὐδὲ πρόσωπον ; »

Τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον· τὸ ὄστρείδιον ἔχει τῷ ὄντι τὸ μειονέκτημα νὰ στερεῖται κεφαλῆς, ὥστε ἤθελεν εἶναι ἐπίσης ἀδύνατον τὸ νὰ κατατομηθῇ διὰ λαιμητόμου ὅσον τὸ νὰ ξυρισθῇ σπανὸς ἢ νὰ λευκανθῇ Αἰθίοψ. Τὸ πρᾶγμα θέλει φανῆ εἰς πολλοὺς ἀπίστευτον καὶ τερατώδες· ἐν τούτοις ὅμως οὐ μόνον τὸ ὄστρείδιον εἶναι ἀναντιβῆτως ἀκέφαλον, ἀλλ' ἔχει τὴν ἔλλειψιν ταύτην κοινὴν μετ' ὀλοκλήρου τάξεως πλασμάτων, τὰ ὅποια γεννῶνται, ἀναπτύσσονται καὶ εὐζωοῦσι χωρὶς οὐδέποτε νὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἀνάγκην τῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεστῆς οἰήσεως καὶ ἀνοησίας σφαίρας, ἣν οἱ ἄνθρωποι φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὄμων καὶ καλοῦσι κεφαλὴν. Ἀλλ' ἂν τὸ ὄστρείδιον στερεῖται κεφαλῆς, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει καὶ στόμα, τὸ ὅποσον ἀπ' ἐναντίας εἶναι μάλιστα παρ' αὐτῷ εἰς τὸν ὑπέριστατον βαθμὸν εὐρύχωρον καὶ ἀνεπτυγμένον, συγκοινωνοῦν μετ' ἀπεράντου στομάχου, καὶ ἐπιτρέπον εἰς τὸ μαλακίον τοῦτο οὐ μόνον νὰ τρώγῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ χάσκῃ, νὰ μειδιᾷ, νὰ χασμαῖται καὶ ἐπομένως νὰ ἔχῃ φυσιογνωμίαν, ἐὰν ἔκρινε τοῦτο εὐλογον.

Πάντες γνωρίζομεν ὅτι τὸ ὄστρείδιον ὑπόκειται εἰς ἀσθένειάν τινα, ἀνάλογον πρὸς τὴν λιθίασον τῶν ἀνθρώπων, πλὴν μόνης τῆς διαφορᾶς ὅτι ἀντὶ λίθου αὕτη παράγει μαργαρίτην· κατὰ τοῦτο τὸ ὄστρείδιον εἶναι ἀναντιβῆτως ὑπέριστατον τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ παρατηρῶν πόσον κοινὸν καὶ ἀπαραίτητον ἐπὶ πάσης τραπέζης κατήντησε σήμερον τὸ ὄστρείδιον ἐν Γαλλίᾳ, λέγει συγγραφεὺς τις, ἤθελε κλίνει νὰ πιστεύσῃ ὅτι καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ὅπως

ἡμεῖς ὄστρειδοφάγοι. Ἀλλὰ καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν περισωθέντων μνημείων τοῦ μεσαιῶνος, ἡ χοῆσις τοῦ ὄστρείδιου ἦτο ὅλως ἐξαιρετικὴ, καὶ κατὰ τοὺς ἐπιόντας δὲ αἰῶνας οὐχὶ κοινὴ μέχρι τοῦ ἔτους 1779, ὅτε εὐρίσκειν γενομένην μνεῖν τοῦ ὄστρείδιου ἐν βασιλικῷ διατάγματι, δι' οὗ ἀπαγορεύεται ἡ βρώσις αὐτοῦ τοῖς πιστοῖς ὑπηκόοις τοῦ βασιλέως. Εἰς τὴν μεγάλην γαλλικὴν ἐπανάστασιν ὄφειλε ἡ ἀνθρωπότης πλὴν ἄλλων εὐεργετημάτων καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ διατάγματος τούτου, γενομένην τῇ προτάσει ἀντιπροσώπου ἱατροῦ τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἐπομένως ἐνδιαφερομένου εἰς τὸν ἀκώλυτον πολυπλασιασμόν τῆς δυσπεψίας.

Πρὶν ἐπιθέσω τέλος εἰς τὴν μελέτην ταύτην πρέπει νὰ ἐνθυμίσω τοὺς ἀναγνώστας μου ὅτι τὸ ὄστρείδιον εἶναι μαλακίον κλασικώτατον. Οἱ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐθεώρουν πινάκιον ὄστρείδιον ἀναγκαῖον πρόλογον παντὸς συμποσίου ὡς τὴν ἐπίκλησιν τῆς Μούσης παντὸς ἐπικού ποιήματος. Ἀντὶ δὲ νὰ ὁμοιάζωσιν ἡμεῖς κατὰ τὴν ἀχαραστίαν, οἵτινες ἀφοῦ φάγωμεν τὰ ὄστρεῖδια συκοφαντοῦμεν ἔπειτα αὐτὰ ὡς ἡλίθια, οἱ πρόγονοι ἡμῶν εὐγνωμονοῦντες ἀπεθέουν τὰ ἡδύσαρκα ταῦτα κογχύλια ἀποκαλοῦντες αὐτὰ « Ὠτα τῆς Ἀφροδίτης. »

P*

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Τὸ εὐμετάβλητον τῶν συμῶν εἶναι φόρος ὃν ἐπιβάλλει ἡ βιομηχανία εἰς τὴν ματαιότητα τῶν πλουσίων.

* * Ἡ οἰκονομία πρέπει πρὸ πάντων νὰ θεωρῆται ὡς ἀπαραίτητον προσὸν πρὸς διατήρησιν τῆς ἀνεξαρτησίας, ἥς ἄνευ καθίσταται δύσκολος ἡ διατήρησις τῆς τιμιότητος.

* * Πολλάκις παρετηρήθη ὅτι ζῆ τις μᾶλλον εὐχαριστημένως ἐν τῇ μοναξίᾳ ἢ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Τοῦτο ἴσως προέρχεται ὅτι ὁ μὲν μονάζων σκέπτεται περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου, ὁ δὲ ἐν κοινωνίᾳ ζῶν περὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀνθρώπων.

Εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν ἀντηχοῦσι μέχρι τῆς σήμερον πολλὰ ἑλληνικὰ ἄσματα ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τῶν αὐτόθι καταφυγόντων ἐπὶ τῆς ὀσμᾶς νικῆς κατακτήσεως Ἑλλήνων ἀδόμηνα καὶ ἐπ' ἐσχάτων ὑπὸ διαφόρων Ἰταλῶν λογιῶν δημοσιευθέντα καὶ σχολιασθέντα. Μεταξὺ δὲ τῶν ἁσμάτων τούτων συγκαταλέγεται καὶ τὸ γνωστὸν ἐκείνο καθ' ὃ μήτηρ προτρέπει τὴν κόρην τῆς, τὴν ῥωμιολοῦλα, νὰ λάβῃ σύζυγον τὸν ἀγαπήσαντα αὐτὴν Τοῦρκον· καὶ ἐπαινεῖ αὐτὸν, καὶ ἀναφέρει τὰ πολύτιμα αὐτοῦ δῶρα· ἀλλ' ἡ κόρη ἀποποιεῖται λέγουσα·

Μίνα μου, μίνα μου, τὸ Τοῦρκο ἐν τὸ παίρνω
Καὶ περδικοῦλα γένομαι
Καὶ μὲ τὰ πλάγια παίρνω.